

BAKERKINDERTJES.

Hebt gij wel ooit zulke bakerkindertjes gezien? In Noord-Amerika onder de Indianen, en wel de dusgenaamde Roodhuiden, vindt gij ze. De indiaansche moeders hebben veel zorg voor hare kindertjes. Voordat zij geboren worden, maken zij voor hen bedjes gereed, zoo als gij er twee of bovenstaand plaatje ziet afgebeeld. Denk niet dat die bedjes of wiegjes niet gemakkelijk zijn. Men zou voor dat klimaat waarlijk niet iets beters kunnen verzinnen. Op eene gladgemaakte plank maakt de moeder van huigzame takken eene soort van kooi, bijna in den vorm van het ligehaam des kinds. Deze kooi is van binnen overvloedig voorzien van mos en eene soort van zeer zachte wol, die het land oplevert. Hier wordt het kindje nu ingebakerd, en hoofd en beenen goed in doeken en dekens gewikkeld. Van boven aan de plank is eene riem, waarbij de moeder het kind draagt. Zij slaat die riem over het voorhoofd, schuift vervolgens de wieg achter op den rug, en zoo kan zij onvermoed het kind dragen. De windelen en dekens van die „kindernestjes“ (zoo noemt men ze in de volks-taal) zijn met de grootste zorg bewerkt en opgewerkt met koralen van allerlei kleur en paarsen, zoodat zij soms zeer kostbaar zijn. Ook de riem is met smaak versierd, en de mutjes op de hoofden der bakerkindertjes zijn zeer fraai de moeders in de bosschen werken, staan de nestjes op kleinen afstand tegen de boomen; daar vergeet de moeder ze niet, maar spreekt ze toe en gaat ze somwijlen liefkozen en voedsel geven. Geen grooter droefheid dan wanneer zulk een kind sterft, als de moeder nog heidin is. Gelukkig zijn er nu reeds vele moeders die hare kinderkens hebben leeren opdragen aan Hem, die gezegd heeft: „Laat de kinderkens tot Mij komen.“ en die ze zoo gaarne zent. Kent gij Hem?

T. M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

JULIJ. EERSTE WEEK.

Izaks huwelijk. — Gen. 24.

Na den dood van Sara, op 127-jarigen leeftijd, en hare begraving in den akker van Machpela, die tegenover Mamre lag, door Abraham gekocht van Efron den Hethiet tot eene erfgraving, aan welke geschiedenis het 23ste hoofdstuk van Genesis is gewijd, lezen wij in het volgende hoofdstuk het omstandig verhaal van de verloving en het huwelijk van Izak met zijne nicht Rebekka (de dochter van Bethuel, kleindochter van Nahor, den broeder van Abraham).

Wat in dit verhaal allereerst in het oog springt is de getrouwe zorg van God tot in de kleinste bijzonderheden, waarmede Hij den weg van Eliëzer (hoogstwaarschijnlijk toch is de „knecht, de oudste van Abraham's huis, regerende over alles wat hij had,“ geen andere dan de in hoofdstuk 15: 2 vermelde Damaskener Eliëzer), voorspoedig maakt, en hem, den onbaatzuchtigen en vromen bezorger van Abraham's huis, in staat stelt de van God bestemde huisvrouw voor den zoon zijns heeren op duidelijke wijze te onderscheiden. Niet te vergeefs heeft Eliëzer om wijsheid van God gevraagd bij het naderen van het doel zijner reis. Dit toch was het wat hij deed toen hij bad tot den Heer, vs. 12 en vv. Men wachte zich niet zucht tot nabootsing hierin eene grond te vinden tot het vragen om een teeken uit den hemel om des Heeren weg te leeren kennen. Eliëzer ontving wat hij begeerde, nog eer hij geëindigd had te spreken; doch wij vinden bij hem niet de overhaasting en het gemis aan kalme overdenking, die gemeenlijk worden aangetroffen bij hen, die teekenen begeerende en deze ziende geschieden, nu meenen dat van een nader opmerken geen sprake meer kan zijn. Eliëzer vinden wij „stilzwijgende om op te merken of de Heer zijnen weg voorspoedig gemaakt had, of niet.“ Dit is de gewenschte gemoeidtoestand van hen, die waarlijk des Heeren weg

wensen te bewandelen; zij zullen de verhooring van hun gebed duidelijk ontvangen.

In den grijzen aartsvader zien wij den man vol geloof, verwachende de beloften des Heeren, waarbij Hij hem gezwooren heeft: aan Uw zaad zal ik dit land (Kanaän) geven. Laat hij Eliëzer plegtig zweren, dat deze voor Izak geen vrouw zal nemen uit de dochteren der Kanaänieten, maar eene uit zijne maagschap, in elk geval eene semitische, niet minder moet hij zich wachten immer zijnen zoon naar Mesopotamië terug te brengen. In het land der belofte moet Izak blijven wonen, en op grond van de ontvangen belofte is het Abraham's vaste overtuiging, dat God zijnen engel voor het aangezicht van den getrouwen dienstknecht zenden zal. Zij is hem het onderpand, dat de zegen des Heeren rusten zal op deze poging, waartoe geen andere drijfveer hem dringt dan de vreeze van zijnen naam. — Het eedzweeren met de hand onder de heup is nog bij de Bedouinen in zwang; welligt is dit een overblijfsel van de aartsvaderlijke overlevering.

In Eliëzer vinden wij het beeld van den getrouwen bezorger van Abraham's huis. Hoe velen zijn er niet, die vertrouwen genieten, doch blijken geven dit niet waardig te zijn. De belangen van zijn heer zijn de zijne geworden. Met welk eene nauwgezetheid zien wij ze hem behartigen, en in welk eene stille afhankelijkheid van den wil van God. Voorzeker een schoon en treffend voorbeeld in onze dagen voor allen, die in eene ondergeschikte betrekking geplaatst zijn. Indien ieder, die daartoe geroepen is, van deze waarheid overtuigd was, dat hij daarin geplaatst werd niet ten gevolge van een onregtvaardig noodlot, maar door den Heer zelf, hij zou zich gelukkiger gevoelen dan hij menigmaal is. De vrijheid en gelijkheid, welke in onze dagen worden gehuldigd, zijn niet uit God. Rang en stand in de maatschappij zijn door God gewild; die aanzienlijk is achte hem niet minder die een dienstknecht is; maar de dienstknecht versacht zijn heer niet, omdat hij de meerdere is. In Gods oog zijn allen, aanzienlijken zoowel als geringen, evenzeer zondaars die, tenzij zij verzoend zijn door het dierbaar bloed van Christus, voor zijn aangezicht niet kunnen bestaan. Maar ieder wordt geroepen om rekenschap te geven van zijn rentmeesterschap, zoowel de aanzienlijke als de geringe, en hierin zal hij loon vinden, dat hij in datgene wat hem werd toevertrouwd getrouw bevonden worde. — Niet hij die zichzelf verheft is de meeste, maar hij die zichzelf de minste acht. Eliëzer, de oudste van Abraham's huis, regerende over alles wat hij had, acht het eene eer Abraham's knecht te zijn (v. 34).

In Laban missen wij al aanstonds de ware godsvrucht. Reeds hier komt zijne hebzuchtige geardheid aan het licht, waarvan hij later overvloedig blijken gaf. Wat hem allereerst aantrekt zijn de geschenken, waarmede Rebekka begiftigd was (vers 30).

Rebekka is een schoon voorbeeld van nederigheid en dienstvaardige liefde. Zij bewijst eene dienst, — en geene geringe, wanneer men bedenkt dat kemelen die verscheidene dagen niet gedronken hebben, hetgeen zij zoo als men weet geruimen tijd kunnen volhouden en hen voor de togten door de woestijn bij uitstek geschikt maakt, niet aanstonds gelescht zijn — ongevraagd en met den meesten ijver en spoed. Mogt het meer navolging vinden! Zij aarzelt evenmin in het bewijzen van eene dienst als in het nemen van het besluit, om den dienstknecht van Abraham zonder uitstel te volgen. Vastheid van karakter is een sieraad in eene vrouw; doch menigmaal wordt voor vastheid van karakter gehouden wat niet anders is dan eene zekere weinig bekoorlijke mannelijkheid, die der vrouw niet besaamt en altijd ten koste is van ware teederheid.

Vs. 63. „Izak was uitgegaan om te bidden in het veld.“ Voorzeker heeft hij de belangen, die hem zoo na aan 't hart lagen, voor zijnen God nedergelegd. Gelukkig hij, die de stilte der afzondering niet schuwt, maar gewoon is die op te zoeken, om daar voor zijn God neêr te knielen en al wat hem drukt aan zijnen Vader in de hemelen toe te vertrouwen. Wat hem ook in dit leven overkome, hij staat nimmer alleen, want de Heer is aan zijne rechterhand, en hoe moeilijk de weg ook zij, aan wijsheid zal het hem niet ontbreken.

v. W. v. D.

JULIJ. TWEEDE WEEK.

Jakobs vlugt. — Gen. 28 en 29: 1—13.

Nadat Jakob door list de zegening der eerstgeboorte van zijnen vader had ontvangen, werd hij genoodzaakt door de granschap van zijn broeder Ezaü het ouderlijke huis te verlaten en te vlugten naar zijnen oom Laban. Daar zou hij zich eene vrouw nemen, doch zich wel hoeden voor de dochteren van Kanaän, onder welke Ezaü twee vrouwen gekozen had, die voor Izak en Rebekka waren eene bitterheid des geestes.

Op zijne reis geeft Izak hem nog een zegen mede. Het is de zegen van Abraham, de zegen, die aan den eerstgeborene toekom, welken Izak geheel bewast op den jongste doet rusten, wetende dat hij, de mindere, naar het woord des Heeren, over den meerdere, Ezaü en zijn zaad, zou heerschen. — Aldus toegerust komt hij na 3 of 4 dagreizen aan eene plaats genaamd Luz, gelegen in het ge-

bergte van Efraim, op den weg van Jeruzalem naar Sichem. Daar bereidt hij zich onder den blooten hemel een nachtleger, hetgeen zonder nadeel voor de gezondheid door reizigers in het Oosten kan geschieden. Wat al gedachten zullen op dezen weg in zijn gemoed zijn opgekomen! Het vlugten uit het ouderlijke huis, waarin zijn leven niet meer veilig kon geacht worden, zou op zichzelf reeds oorzaak genoeg tot droefheid hebben kunnen uitmaken; doch niet weinig werd zij vermeerdert door het smartelijk gevoel, dat hij zelf de oorzaak van deze verwijdering was. En nu gaat hij alleen eene geheel onbekende toekomst te gemoet. Wel was zij hem niet onzeker, wanneer hij gedachtig was aan den zegen, dien zijn vader hem had medegegeven. Tot versterking van zijn geloof verscheint hem nu de Heer in een droom. In dien droom wordt de verbinding tusschen hemel en aarde, en in het bijzonder met de plaats waar de arme vlugteling ligt te slapen, dreefoudig voorgesteld: de ladder, niet te kort om op de aarde gesteld zijnde met haar opperste aan den hemel te reiken; de engelen Gods, welke in getale als boden Gods daarbij op en neder klimmen; opklommen namelijk als onzichtbare medereisgenooten van hem, berigt gevende en zijne gebeden overbrengende; en nederdalende als hemelsche bewakers, uitdeelaars van een zegen Gods. Eindelijk Jehova zelf, staande aan het boven-einde van de ladder, van nu aan ook aan Jakob gepreparaard als zijn Bonds-God, gelijk Hij het was geweest van Abraham en Izak (Lange).

En de Heer sprak met Jakob in dit nachtelijk gezigt; en ook uit zijnen mond wordt de belofte herhaald aangaande het land waarop Jakob zich ter ruste had nedergelegd; zijne zal het wezen en zijnen zede. Maar niet alleen dit; ook op zijne verdere togten verre van het huis zijns vaders zal de Heer met hem zijn, en onder zijne hoede zal hij niets te vreezen hebben; ja meer nog: Jakob zal in dit land wederkeeren, en welke bezwaren hij ook moge ontmoeten, de beloften Gods zullen zekerlijk aan hem vervuld worden. Welke eene vertroosting voor den van zorg en schuld vermoeden banneling! Merken wij tevens op Gods rechtvaardigheid, die Jakob de straf voor het gepleegd bedrog doet dragen, maar hem tevens vertrouwt en bemoeit door de herhaalde verzekering van die beloften, in welke vervulling hij had geloofd, doch die hij door aardse middelen had willen verhaasten.

De uitroep van Jakob bij het ontwaken is die van heiligen eerbied. Daaraan ontbreekt het maar al te zeer in onze dagen. Het is bij Jakob niet de uitdrukking van angst, maar van die vreeze, welke de ware liefde niet buitensluit. — Het blijft aan onderwijzers op Zondagscholen ten sterkste aanbevelen de kinderen hieraan inachtig te maken; maar al te weinig wordt aan Gods majesteit herinnerd, en bij het groote voorrecht dat wij den Heer mogen noemen: Onze Vader, te zeer verzuimd altijd er bij te voegen: die in de hemelen zijt. — Men dringe bij de kinderen aan op eerbiedigen ernst bij het lezen van Gods woord en bij het gebed.

Jakob neemt den steen, die hem tot hoofdpeluw heeft gestrekt en stelt hem tot een opgerigt teeken, (verg. Gen. 31: 45; Jos. 4: 9 en 20; 24: 26; 1 Sam. 7: 12), tot eene herinnering aan Gods hulp. Het gieten van olie op dien steen zalde dezen tot een heiligdom den Heere. Omtrent het vervullen van de gelofte van Jakob, zie Gen. 35. Beth-el — huis Gods.

Bemoedigd vervolgt Jakob zijne reis. Niet in gemoeidelijk aanschouwen maar in werkzaam ijver komt de ware vroomheid aan den dag. Dat de Heer met hem ging en hem op zijnen weg zegende, blijkt duidelijk uit het gansche verhaal dat nu volgt. Bij een put in het veld is het, dat hij Rachel ontmoet. Daar werden al de kudden verzameld. Reizigers in het Oosten deelen mede, dat bij de waterputten zich steenen drinkbakken bevinden, en het is het gebruik, dat die het eerst bij den put komt, ook het eerst zijne kudden mag drinken. Ook nu nog vindt men ze met een zwaren platen steen bedekt, waarin een gat is aangebragt om het water te putten. Dit gat is dan weder met een steen bedekt, die niet dan met behulp van twee of drie man kan weggenomen worden.

Met groote hartelijkheid wordt Jakob door zijne betrekkingen ontvangen. Hoe dikwijls ziet men, dat onder hen die door den band des bloeds vereenigd zijn, de band der vriendschap ten eenenmale wordt gemist. Velen die met hunne vrienden op goeden voet verkeerden, kunnen het met hunne betrekkingen geenzins vinden en achten dit eene zeer natuurlijke zaak. Tot onze nansen, die wij geroepen zijn lief te hebben, behooren wel allereerst zij, met wie wij door geboorte vereenigd zijn, en het ware te wenschen dat waar zoo menigwerf alles in het werk wordt gesteld, om dezen of genen vriend eene goede dienst te bewijzen, de broeders, de zusters, de naaste betrekkingen niet werden voorbijgegaan. Hoewel te meer waar het geldt het behoud hunner onsterfelijke ziel!

v. W. v. D.